

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.

Po odloku kardinala JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

474

Materina nedelja.

MAKŠNA nedelja je pa to? Pa že zopet kak klerikalen humbug? Najbrže!

Počasi, dragi prijatelj! Nikakor ne! Le poslušaj!

Poznam družino iz starega kraja, ki ima več članov, bratov in sestra, v raznih krajih po širni Ameriki. Doma v starem kraju imajo staro mater, ki v solzah in grenkih skrbeh noč in dan premoli za te svoje otroke v daljni in nevarni tujini.

Toda ti otroci niso ostali vsi hvaležni svoji dobri materi za vso nje obilno skrb in ljubezen, katero je imela do njih. Pozabili so na njo. Le

eden ji je ostal zvest v stanovitni ljubezni.

Približal se je materin god.

Kaj naj stori zvesti sin materi za god, da bi jo zveselil? Ali ji naj pošlje vošilo in darilo za god? Ako on to stori sam, drugi pa se nihče matere niti spomnil ne bo za ta dan, ali ne bo njegov dar in njegovo voščilo matere le še bolj vžalostil? Pri sprejemu njegovega voščila in darila se bo le toliko živeje spomnila drugih svojih otrok, katerih se je nihče ne bo spomnil in tako ji bo njegov dar povzročil več žalosti kot veselja!

Kaj storiti? Nekaj mora storiti. Naj tudi sam pozabi na njo? Ne tega ne more!

Aha, že ve, kaj bo storil, da bo spopolnil za ta dan veselje in srečo svoji materi.

Z vso odločnostjo gre mej svoje brate in sestre in deluje na to, da bi tudi nje pridobil, da se bojo kolikor mogoče vsi pridružili njemu in materi skazali za ta dan svojo hvaležnost in ljubezen.

Trud njegov je bil velik, pa, **saj je bilo za mater.**

Sprejeti je moral marsikako osebno žalitev od nehvaležnih bratov in sestra, pa kaj to, **saj je bilo za mater.**

Eden bratov ga je ven vrgel iz hiše, ko je prišel k njemu. Pa kaj za to, **saj je bilo za mater.**

Sestra ga je zelo oštela in mu očitala vsemogoče hudobije. Pa kaj se je on zmenil za to, **saj je bilo za mater.**

Da, drugi ga je celo udaril. Pa vse je pretrpel mirno, **saj se je šlo za mater.**

Dosegel je pa le veliko. Skoraj vse je pridobil, da so se pridružili njemu in se spomnili matere in njene ljubezni, pridobil jih je nazaj **za mater.**

In vesel je bil sam in vesela je bila mati!

Tako mu je bilo obilno **poplačno delo za mater.**

* * *

Dragi čitatelj, kaj družega smo mi Slovenci, kakor Marijini otroci, sinovi in hčere. Ali poznaš kak drug narod, ki bi bil bolj udan Mariji, kakor naš slovenski narod? Ko si potoval sem v Ameriko ali si našel kje deželo, kje zemljo, kje pokrajino, ki bi bila tako lepo okrašena s spomeniki Marijine ljubezni, kakor je naša slovenska zemlja; vsak griček ima tak spomenik, kakor "golobček sredi gora" "Cerkvico vrh gore, cerkvico belo".

Glej osmi december se bliža, Ma-

terin god, god brezmadežnega Spočetja nebeške naše matere Marije. Kaj misliš letos storiti za ta slavnostni dan? Vem, da imaš že načrt narejen, kako boš v svojem srečju proslavil ta dan in pokazal svoji nebeški Materi svojo detinsko ljubezen. Prav tako!

Toda, ali boš zadovoljen, ako boš sam pokazal materi svojo ljubezen? Mej tem ko vidiš, koliko stotin tvojih slovenskih bratov in sestra, enako ljubljenih otrok tvoje Matere, ni več udanih tvoji Materi, je več ne ljubi, so jo pozabili, jo morda zaničujejo, bero spise, ki napadajo in sramote njeno čast, njeno sveto ime, čast **tvoje Matere, ime tvoje lastne** nebeške Matere. Ali se ne bojiš po pravici, da tvoj godovni dar Materi ne bo napravil več žalosti, kakor veselja, ko boš morda sam, ali jih bo le malo, ki bojo s teboj Materi voščili, Mater na ta dan počastili?

Ne, tega ne moreš storiti!

Kaj naj pa storiš?

Poslušaj!

Kakor omenjeni sin, tako tudi mi Marijini otroci ne moremo biti mirni, dokler ne bomo pridobili vseh slovenskih bratov in sestra nazaj za ljubezen do Marije, ali pa vsaj kolikor jih bo le mogoče.

Da, to **moramo** storiti, to čutimo vsi!

Poglej, list "Ave Maria" je Marijin list, je apostol Marijine ljubezni mej slovenskimi sinovi in hčerami Marijinimi. Kdor izreče že samo ime lista, ne imenuje s tem, že samo imena svoje nebeške Matere, ampak jo že hote ali nehote takoj tudi pozdravi. Kdo pač bi mogel to sladko ime sam izreči, da bi ga objednem ne počastil.

"Ave, Maria!" "Zdrava! Češčena Marija! Pozdravljena bodi naša nebeška Mati!" Zato je naš list neka-ko pisemce, katero pošilja Mati mesec za mesecem v skoraj tritisočih iztisih mej slovensko ljudstvo po Ameriki. V skoraj tritisočih slovenskih hišah se oglasi ta list vsaki mesec in dobi do morda 20.000 slovenskih src, da se združijo v eno lepo harmonijo, ki se dvigne proti nebu v lepem angelskem pozdravu "Ave Maria!" "Češčena Marija!" Tisoče nasprotnikov Marijinih prisili, da morajo vselej, kadar govore ali pišejo o našem listu ali proti njemu, objednem jo pozdraviti.

Poleg tega naš list tudi od časa do časa navdušuje slovenski narod k ljubezni do Matere Mariji, k stanovitnem njenem češčenju! Še bolj, kakor do sedaj, bo to delal v prihodnjosti. Za prihodnje leto pripravljamo daljši spis o Mariji, tako da bo v vsaki številki tudi kaj o naši Materi.

Ali toraj ne dela za razširjenje ljubezni in časti do Marije mej svojimi brati, kdor razširja naš list "AVE MARIA"! Ali imaš vspešnejše sredstvo vršiti apostoljsko delo za Marijo mej svojim narodom, kakor ravno, ako se trudiš za razširjanje lista "Ave Maria"? Gotovo ne!

Kaj čuda, da vsi Marijini častivci že sedaj tako srčno žele, da bi se naš list še bolj razširil mej slovenskim narodom po Ameriki, da bi ne bilo slovenske hiše, kamor bi redno vsaki mesec ne zahajal! In tako je prav! To mora biti želja vsakega zavednega katoliškega Slovenca!

Da bo pa naše delo vspešno, tre-

ba nastopiti enotno. Kakor en moč moramo pri tem delu nastopiti vsi, ki smo že sedaj združeni v ljubezni z Materjo! Vsi, prav vsi brez razločka, kolikor je naše armade "Ave Maria", vse moramo poslati v boj, vse na delo in sicer vse en dan.

Zato pa s tem razpisujemo **nedeljo 7. decembra t. m.** to je na dan pred praznikom Marijinega brezmadežnega spočetja kot

MATERINO NEDELJO,

to je kot dan, ki mora biti vsem naročnikom in prijateljem "Ave Maria" posvečena edino delu za mater Marijo, dan ko bomo vsi razvili živahno agitacijo, da podvojimo listu "Ave Maria" število naročnikov, kot dan, ki bo v resnici materin slavnostni dan, posvečen edino delu za njeno čast. Zato slovesno pozivljamo vse svoje naročnike širrom Amerike, da na ta dan, t. j. 7. decembra:

1) sprejmo Mariji v čast sv. **Zakramente** in sicer v namen za slovenski narod, da bi Bog ohranil na priprošnjo Marijino mej nami najdražji zaklad svete vere,

2) po maši pa, hajd, **vsil na delo, na junaško delo za Mater,**

na **nevstrašeno delo** za razširjanje našega lista "AVE MARIA" in sicer edino z namenom **za Mater!**

na delo iz ljubezni in v ljubezni **za Mater!**

da ponese mo ta lepi list v vsako slovensko hišo **za Mater.**

da pridobimo kolikor mogoče vse brate in sestre po krvi, nazaj **za Mater!**

Nič se ne bojmo truda, **saj se gre za Mater!**

Nič se ne bojmo nasprotovanja
in preziranja, **saj se gre za Mater!**

Če nas tudi kdo ven iz hiše vrže,
nič za to, **saj se gre za Mater!**

Če nam tudi kdo čast izkaže s ka-
kimi lepimi priimki, nič za to! Le
naj jih! **Saj se gre za Mater.**

Da, ta dan, **naj bo dan za Mater!**

* * *

Dragi čitatelj, na delo toraj!
Tvoj sklep naj bo: vsaj **tri** nove na-
ročnike moram pridobiti "Ave Ma-
ria".

* * *

Da bo ta agitacija vspešnejša,
da jo bo Bog blagoslovil in da jo
bo naša nebeška Matí v resnici
sprejela kot znak naše ljubezni in
udanosti, za to bomo dne 7. decem-
bra v naši samostanski cerkvi opravi-
li za vse agitatorje tega dne slo-
vesno sv. mašo.

Vsak ki bo kaj storil ta dan za
list, bo deležen te svete maše.

* * *

Da olajšamo delo našim agita-
torjem, znižamo za ta dan in sicer
samo za naročnike nabrane 7. de-
cembra naročnino na list "Ave Ma-
ria" na 95c. In sicer

za enega naročnika je	95c.
za tri	„ „ \$2.75

za pet	„ „	\$4.50
za deset	* * *	\$9.00

Toraj, na delo, prijatelji in sicer
na odločno in junaško delo! Naj
nas stane kolikor hoče, naročniki
lista "Ave Maria" se morajo po-
množiti na še enkrat toliko! To
mora biti nas vseh skrb. In sicer,
prosimo in vabimo na delo vse brez
razložka! Lenuhov in brezbriznih
nemarnežev in sebičnežev na mara-
mo mej armado naših prijateljev
in čitateljev! Naš list je nesebičen,
je odločen, je goreč, je nevstrašen!
Kdor hoče biti naš, mora biti prav
tak!

Toraj, 7. (reci in piši sedmega)
decembra je slovenska materina
nedelja, je nedelja vsakega sloven-
skega srca, je dan ljubiteljev Ma-
rijinih!

Hurrrrrra! Na delo! Na delo za
Mater!

O, za Mater vse!

Saj i ona vse je dala,
žrtve za me se ni nikdar bala;
dala mi je čas, skrbi, roke,
dala meni celo svoje je srce,
želja njena bila je edina:
"Vse za sina! Vse za sina!"

O, zato: **Z A M A T E R V S E!**

Fran Ksaver Meško:

Ob večeru življenja.

Iskal sem uzore vse svoje življenje:
okusil prevale le, bridko trpljenje!
Ljubav sem sejal, a žel sem sovraštvo,
iskal sem značaje, našel veterijaštvo,
in dobro, ki sem ga vedno želel,
glej, ni-li ga svet prekrstil v hudo?
In če sem o svetih uzorih pel,
v posmeh je to hinavcem bilo.
O ljubezni do doma sem često bral,
in mnogo sem slišal a njej govoriti,

a ko sem jo v srcih in dušah iskal,
sem moral se od bolesti solziti:
"Kdor huje nas tepe, je naš vladar,
kdor več nam plača, je naš gospod,
telo in dušo mu damo v dar...
saj sili pod tujčevo peto naš rod!"
To ranilo dušo, zmračilo oko,
bilo je težko, a — mimo je šlo.
Glej, že se življenje dan tebi mrači,
pozabi, sree, v Gospodu zaspí...!

Vzemi in beri!

Čitatelji "Ave Maria", leto poteka h koncu; treba so bo ozreti nazaj, kaj smo storili dobrega v tem letu, koliko opustili. Gotovo, da brez dobrih del nismo, toda smo storili tudi poleg dolžnosti, kar je bilo v naši moči? Marsikdo se bo pri tem resnemu vprašanju izgovarjal češ, dosti je, kar sem storil; več, kar je moja stanovska dolžnost, ne more nihče zahtevati.

Res, najprvo je tvoj stan, a pomisli, dragi naročnik, koliko si prizadeva tvoj nasprotnik za svoj cilj! On ne hrani niti denarja, niti časa samo, da svoje zlobne naklepe lahko uresniči. Če resno odpreš oči in pogledaš delo naših nasprotnikov, mislimo namreč verskih, potem boš prišel do zaključka, da se v naših vrstah stori še veliko premalo.

Dosti ni, če si sam katoliškega prepričanja in po njem živiš, tudi ni dosti če naročaš in čitaš katoliške liste, med tem ko okrog sebe vidiš polno brezverstva, ki se bliskoma širi med tvojimi sorojaki kot kuga. Poglej bogatina v sv. pismu: bil je bogat sam za se, a na potrebnega Lazarja se ni oziral. Zaslužil si je z sebičnostjo pekel.

Ti si torej veren, ali je veren tudi tvoj sorojak Slovenec, ki bere brezversko časopisje? Odgovori!

"Ne", boš rekel, "on zaničuje vse: cerkev, Boga, duhovnike in kar je sploh katoliškega!" Kaj ga je pripeljalo do tega? Srd, obrekovanje, laži nasprotnega berila in časopisja. Dá, dragi moj naročnik, v boju proti resnici napenja sovražnik vse sile, da izruje iz vernih sre katoliška načela; debele knjige, male brošure, listi, časopisi, vse je dobro došlo orožje.

Dolžnost slehernega katoličana je, da se temu veletoku laži protistavi. Naš list

še ni velik, a dovolj velik bo postal, če boš le ti hotel.

V letu 1914 bomo prinašali članke, ki bojo naravnost pobijali laži, ki naše ljudstvo najbolj zastrupujejo, in to so zgodovinske laži.

"Zgodovina je učiteljica življenja" tako pravi znani rek. A kaj delajo brezverci s to učiteljico! Kakor ni poštenega duhovnika na svetu, ob katerega bi nasprotnik še ne bi obrisal svojega umazanega rokava, tako ni papeža, ni verske resnice, katere nasprotnik ne bi zavijal v nesramne laži, ki jih poda v lepi obliki braleu kot zgodovinske, da gotovo prej dobi srea zaslepljenih.

Ker vidimo teh laži polno v slovenskih brezverskih ameriških listih, smo se odločili našim rojakom priobčiti v vsaki številki eno teh laži, ki jih socialisti ponujajo delaveu trpinu "v tolažbo". Moj Bog, kaka slepota, kaka brezvestnost!

Ne tvoji žalji, delavec, ne skromna plača, ne obilno skrbi v družini, ne tvoje blagostanje jim je mar; verska zavest, Bog, v katerega veruješ, upaš in ga ljubiš, tega te hočejo oropati in s tim te hočejo "osrečiti"!

Bralec, na agitacijo za list "Ave Maria"!

Vsaka številka ti bo kot slika lažnjivih in krivih prerokov. Odpri oči s tem listom zaslepljenim sirotam, storil boš veliko dobro delo na bližnjem. Ne bo treba velikega truda pri agitaciji, ker resnica ne potrebuje nikake sile, a vendar pokazati jo je treba pred oči. To resnico bo vsak našel v prihodnjem letniku "Ave Maria" v člankih, ki bodo razkrinkali iz protestantskovskih brošur prepisane laži.

Gre se za dobro stvar in časa je še malo do leta 1914, zato hitro na delo.

sto srečnega in poštenega krščanskega življenja. Ne, ne! Nismo zmerjali ta rdečih! Nismo se jezili nad njimi! Nismo jih hoteli žaliti. Vsaka beseda v teh člankih je bila kakor krvava solza, ki nam je kanila iz srca, solza sočutja z nesrečnimi zaslužjenimi brati, solza ljubečega strahu za brate!

O, nesrečni bratje!

Ali smo morda v teh člankih branili sebe? sv. cerkev? sv. vero?

Kmalu po Kristusovem vnebohodu so imeli judovski velikaši zborovanje, kako bi uničili apostole in vero v Jezusa, Križanega Nazarenčana. "S silo moramo zatreti to sekto", so rekli. Vstal je pa Gamaliel in rekel mej drugim: "Če je to delo od ljudi, se bo razdrlo, če je pa od Boga, ga ne boste mogli razdreti". Judje so mu sicer prav dali, vendar so začeli preganjati apostole in s silo uničiti delo Jezusa in njegovih učencev. Pa ni šlo. Vera je zmagovala in ostala, njih jeza in preganjanje kristjanov je le priklicalo jezo božjo na celi narod in povzročilo prepad celega naroda. Vera je pa zmagala. Je pač stvar srca!

Poganski vladarji so se skózi tri stoletja borili proti veri in cerkvi. Toda vspehi teh bojov? Zadnji teh preganjavcev, Julijan Odpadnik, je umirajoč vrgel pest svoje srčne krvi, ki mu je tekla iz rane, dobljene v boju proti krščanstvu, proti nebu in v smrtnem srdu zaklical: "Zmagal si, Galilejec!"

V srednjeveški "temi" je zašel moralni propad tako visoko mej vodniki cerkve, da je bil onečaščen celo sam stol sv. Petra v Rimu po ne vrednem papežu. Pa sv. cerkev, sv. vera ni propadla.

Ako je ta cerkev že tolike posku-

šnje prestala zmagovito, ali bi mi ne bili neumni, ako bi hoteli mi, pritlikavci, to veliko delo božje vse-mogočnosti braniti pred napadi naših rdečkarjev in ga rešiti propada z našim malim lističem?

Ako bi to bilo človeško delo, bi bilo naše delo zastonj, ker smo premali, sovražniki premočni in preštevilni. V tem slučaju bi sv. vera, sv. cerkev res pešala in pešala in gotovo tudi propadla v kljub naše-mu lističu.

Ako je pa cerkev, vera delo božje, bi pa grešili zoper božjo previdnost in mogočnost, ako bi hoteli to poskušati, ter bi s tem več škodili, kakor pa koristili.

Kaj pa mi hočemo? Kaj mi branimo?

Narod!

Da, le naš mili, dobri slovenski narod, našo ubogo slovensko rajo, naše slovenske izgnance iz rodne grude sem v tujino, te branimo! Ti se nam smilijo! Tem preti nevarnost! Tebe hočemo braniti, mili brat, tvoje sree, tvojo srečo časno t. j. v življenju, in večno, po smrti. Le ta je v nevarnosti! Peša, peša, toda le tvoja sreča, tvoja blagostanje, mili slovenski narod, mili proletarec, ta peša, kolikor bolj se širi socijalizem.

Rdeča barva je barva nevarnosti.

Brzovlak drdra po gladkem tiru proti postaji. Stotine potnikov se mu je zaupalo, da jih prenese iz kraja v kraj.

Naenkrat opazi strojevodja rdečo barvo, rdečo lučko na signalu. Stoj! Nevarnost! Pogin, ako greš naprej po tem tiru! Vstavi stroj!

In gorje potnikom, ako strojevodja prezre to rdeče znamenje, ako ne zapre takoj pare in ne napne vseh zavir, da vstavi vlak o pravem času, predno trešči ob drugega! Vzemimo: strojevodja je prezrl signal. Strašen ropot! Voz se vspne na voz, lesovje hreščeče poka, železje udarja na železje, da se krešejo iskre. Obupen krik iz stotine smrtno ranjenih grl in v malo trenutkih leže stotine potnikov mrtvih ali ranjenih pod ponesrečenim vlakom. Gorje ti, strojevodja! Ti imaš na vesti vsa ta življenja! Tvoja nepaznost je kriva vse nesreča! Toda prepozno je vse! Prepozen kes! Rdeči signal si prezrl in zakrivil nesrečo toliko ljudij, ki so se ti zaupali.

Rdeča barva je na signalu sedanjega časa! Krvavo rdeča svetilka — nauki socijalizma — sveti nasproti toku sedanjega sveta, sedanjega mišljenja in stremljenja! Nevarnost! Stoj! Stojte narodi! ne naprej! Stojte, človeška srca! Stojte mase narodov! Nevarnost, pogin preti po tem tiru! Rdeča barva je v signalu!

Rdeča internacijonala! Stojte ljudstva. Nevarnost preti! Pogin preti in sicer ne železni cesti, ne postaji, ampak edino tebi, narod, tebi človeško srce!

Ta, rdeči signal, vidimo mi, strojevodje, mi voditelji, mi pastirji ljudstev. Stoj! Stoj! Nevarnost!

Pogin! Vstavi tok narodov, tok sedanjega mišljenja! Na drugi tir! Ta tir ni pravi! Po tem tiru je samo en konec — strašna narodna katastrofa, pogin tisočev!

Zato smo celo leto v vsaki številki obesili pred naš narod ta signal, napeli vse moči, da vstavimo tok, da odvrnemo narod od preteče nevarnosti, da spravimo nazaj na pravi tir, kjer visi bel signal, kjer gori bela lučka, kjer sije tako milo, tako ljubeznjivo, tako vabljivo zvezda Danica, Jutranja zarja, "Ave Maria".

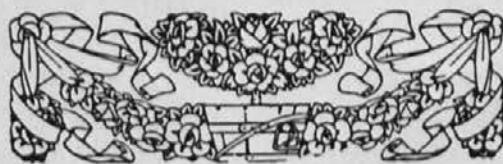
To je bil naš namen pri teh člankih, to prepričanje, ta strah pred propadom naroda nam je potisnil pero v roke, da smo pisali članke "Naši ta rdeči".

Ali smo mogli drugače? Ali ni bila to naša dolžnost? Da, gorje vam strojevodjem, voditeljem, pastirjem, ako ste molčali, ako ste prezrli rdeči signal, ako niste storili svoje dolžnosti! "Gorje Vam, mutasti psi, čuvaji Sijona!"

Zato k sklepu teh člankov še enkrat, na ves glas, iz vse duše zakličemo vsej slovenski javnosti po vsej širni Ameriki: Rdeči signal je zunaj! signal preteče katastrofe! Stojte! Nevarnost preti narodu!

Nazaj na pravi tir! Hitro! Kajti pred nami stoje:

Naši ta rdeči!

France Bevk:

Moja Božična pesem.

Kaj je vzdrhtelo skoz nočno tišino?
Tajni glasovi božičnih zvonov — — —
Zopet in zopet me prosijo, vabijo,
da bi povrnil pod rodni se krov...

Pa, da bi znali, kako mi je tuje vse,
kar sem izgubil brezskrbni smehljalj! —
zunaj v življenju še moli drugače se,
zunaj drugačna sta pekel in raj...

Da bi se vrnil — kot dete nedolžno
padel pred jaslice, sklenil roke,
daroval Bogu vse sladke obete,
klical jecljaje njegovo ime — —

Pojte zvonovi skoz nočno tišino! —
morda povrnem i jaz se domov,
morda bom molil kot dete nedolžno,
morda ne bo spoznal rodni me krov...

Na sveti večer.

Črtica. — D. O.

Visoko nad strmim prepodom, ki ga je izjedel močan gorski potok, stoji bela hišica in gleda radovedno na tiho vas v dolini. Vsa osojna rebra so še pobeljena od novopadlega snega, le prisolnčna pobočja kažejo jesensko, a v zimi dobrodejno lice. In na takem jesenskem pobočju se smehlja ta hišica vaškemu zvoniku, katerega ni že dolgo obsijalo bolno solnce.

Pot do tega tihega domovanja ne pelje v dolgih in položnih ovinkih, ampak je izklesana skozi strmo in dolgo serpentino iz živega skalovja. Tudi dolinci, ki imajo gozdove na vrhovih, ne poznajo druge poti. Po tej so hodili leta in leta in po tej vlačijo še sedaj bremena v dolino.

Veliko krajša je, a tem nevarnejša, kakor pripoveduje znamenje, ki visi na gladki steni. Deska je izprana in nejasni obrisi nekdanje domače umetnosti pojasnjujejo nesrečo, ki se je zgodila na tem mestu. Dobro se že pozna prepad, v katerega pada neprimerno velika možka oseba. Nad sliko so še različne črke: "Tukaj se je ponesrečil Andrej Kobč, ko se je vračal na sveti večer iz Amerike. Popotnik, ki greš mimo, zmoli en očenaš za njegovo dušo!" Pod sliko pa je pritrjena v skalno okroglo opognjena žica za steklen lonček, v katerem gori vsako leto na dan nesreče majhna lučka, ki je prižgana v znak ljubezni do ponesrečenca in v znak vere do Boga.

To znamenje je postavila mlada vdova takrat, ko je izgubila ljubljenega moža, sebi v spomin na molitev za verne duše, hčerki v spomin na požrtvovalnost očetovo do svojega doma. In ko sta šla ob nedeljah mati in Tončka k sveti maši v dolino, sta postala vsakokrat pred znamenjem in mati je dejala: "En Očenaš za očeta, Tončka?" Obe sta molili s solzami: mati po izgubljenem možu, hči pa, ker je videla materne solze.

Bila je nedelja. Bolno solnce se je nagnilo za goro, od vshodne strani pa se je valil mrak in ž njim rezka megla, ki je v kratkem času napolnila dolino. Mraz se je vedno bolj ovijal gorskih udov in vse je kazalo, da sveta noč bo prinesla nov bel pajčolan.

Mati Kobetova je zdaj pa zdaj pogledala skozi vrata na nebo, kakor da bi se zelo bala tega vremena. Tončka pa je pela v sobici pod streho pesem o pastircih in iskala v orehovi skrinji zimski šal.

"Tončka!"

Tončka je vtihnila, zaprla skrinjo in prišla z lučjo v hišo. Dolg pramen, ki je prej sijal skozi okno v dolino, je izginil in spet posijal skozi vrata na veži.

"Tončka. Ti se tudi ničesar ne zmišliš! Vedno moram imeti vse jaz v glavi."

"Kaj pa?"

"Nocoj je sveti večer. Lučka pri znamenju mora nocoj goreti."

"Ah, še danes jo prižgem."

"Sedaj misliš iti tja? Steza je nevarna in na njej leži zmrznjen sneg. Ko bi šel vsaj kdo s teboj! Saj vidiš, da jaz ne morem."

Mater Kobetovo je bolelo v kolenu. Ko je vlekla na sane nabrane snope suhega dračja, je spodrsnila in zadela s kolenom ob drevesni štor. Od takrat ni mogla iz hiše in tudi k polnočnici ni upala iti. "Še vsako leto sem bila v dolini. Ljubi Bog hoče tako in Njegovo ime bodi počesčeno!"

"Ni daleč. V desetih minutah sem tam spodaj. Prižgem in bom spet tu."

Tončka je imela šele petnajst let. Bila je čvrsta in zdrava, pa tudi pridna in pobožna. Velikokrat je že pohodila to steno, ko je šla v šolo; zato ni poznala nevarnosti. Mati je je bila vesela, a vendar jo je varovala kakor punčico svojega očesa.

"Ne! Sama vendar ne moreš tja.

Tema je že gosta in bo skoraj snežilo. Boš pa jutri prižgala."

"Še vsako leto je gorela na sveti večer. Rekli ste, da je oče umrl na sveti večer."

"Seveda je. Zato je tudi lučka gorela."

"Potem me pa pustite! Vzamem luč v seboj in kmalu bom tu."

Tončka je snela skrbno proti vetru zavarovano svetilko s peči in jo prižgala zgorečo tresko. Z omare je vzela žveplenke in dušico in oboje vtaknila v žep —

"Ostani vendar in ne hodi v tem vrenu!"

"Boste videli, da se kmalu vrnem."

Skočila je veselo čez prag in odšla po stezi. Medlo je osvetljevala svetilka strmo stezo in se tresla v šibki roki. Od vshoda je zdaj pa zdaj potegnil lahek sunek, da je morala Tončka skriti svetilko v prepasnik. Takrat je vselej postala, kajti pred očmi ni bilo steze in vse je spet zakrivala tema...

Vdova Kobetova je postajala nemirna. Minilo je pol ure in minilo tri četrt ure, a Tončke od nikoder še. Veter piha in Tončka ne more prižgati, je pomislila. Pa je spet vstal dvom. Vendar bi morala že priti, tudi, ako je pri znamenju molila. Deset minut tja in toliko nazaj. In je še mislila na nesrečo. Bo že prišla si je dejala potem iz prižgala lučko pred starimi jaslicami.

Zunaj se je lovil vshodni veter, a vedno tiše in padati so začele snežinke. Vse pa je bilo tiho in skrivnostno, kakor da bi mati potihnula s pravljico o svetem večeru. Čas je hitel.

V materinem srcu se je nekaj zganilo. Zakaj si jo pustila? In se s počasnimi koraki šla čez vežo proti vratom. Odprla jih je in zaklicala:

"Tončka!"

Blizu je že morda ali pa je zgrešila pot nazaj. Slišala bo glas in prišla naravnost k nji. Tako je mislila in spet zaklicala.

Glas se je razlegal v tiho noč, a ni dobil odmeva. Nemirno je začelo biti materino srce in vest se je vedno glasneje oglašala: Zakaj si jo pustila? In

hotela jo je potolažiti: Saj je sama odšla in ji nisem dovolila. A vest se je vseeno še oglasila: Otrok je in doma bi morala biti. In jo je potolažila: Kakor me noga boli, tako bom šla, da jo privedem. Težko bo, a Bog bo pomagal do nje!

Pa je spet pomislila. Enajst let ji minilo ravno danes na sveti večer, ko se je Andrej ponesrečil. Takšno je bilo vreme, kakor danes. In danes je šla Tončka tja!

"Ne, ne!" je dejala pol tiho, "tega ne smem misliti. Tončka — —"

Ovžla se je z gorkim šalom in iskala luči. A bila je edina luč ob takem vrenu, katero je Tončka vzela. "Bom pa bakljo napravila!" Razcepila je v hitrici poleno, ga ovila s smolo in prižgala. Priprla je vrata in šla počasi v noč. Baklja je veselo plapolala in osvetljevala sneženo pobočje, a poti ni bilo nikjer. Snežinke pa so padale vedno gosteje.

Šla je polagoma, ker ji je bolna noga delala težave, a vest ji je dajala novih moči. Vsaka minuta je bila dragocena. Da bi jo le dobila! Hodila je in hodila. Noge so bile trudne, baklja v roki je dogorevala, cilja pa nikjer. Spet je zaklicala:

"Tončka!"

Vse tiho! Zašla sem morda, ker ni videti steze. V dolini sem in lučka, ki jo je prižgala Tončka pred znamenjem, bi morala že videti. A okoli in okoli je bila tema. Da bi vsaj luč imela: baklja dogori, kaj potem? Na to ni mislila prej. Grenko ji je postalo pri srcu in solza je zalila oči. Baklja pa je res dogorela in velik ogel je padel v sneg. Takrat pa je obupno vskliknila:

"Tončka!"

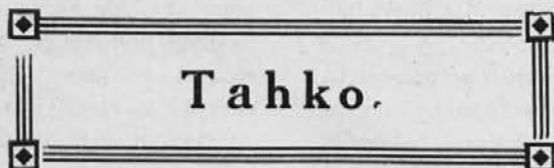
In spet je bilo vse tiho. Le sneg je padal v debelih posmih...

* * *

Lovski čuvaj, ki je prišel drugega dne čez planino po stezi ob znamenju v dolino, je prinesel žalostno vest: Mater Kobetovo je dobil nezavestno v snegu ne daleč od prepada. Zadel jo je in nesel v njen dom. Ko se je zavedla, je popraševala po Tončki. Še le po dolgem času je razumel, kaj bi se moralo zgoditi z o-

trokom. Šel je iskat tudi njo. Tik pred znamenjem so se poznali še odtisi majhnih nog in na robu prepada je ležala svetilka. Po strmem pobočju pa se je zdrknila Tončka v prepad. Čuvaj se ni upal v prepad. Prišel je v dolino po po-

moč. Tistega popoldne pa je našel mož, ki se je spustil v prepad. Tončko pokrito z novim snegom. Ko je odgrnil sneg raz obraz, je videl smehlaj na njenih ustnicah, kakor da bi sanjala o svetih nebesih. V resnici pa jih je že živila...

Tahko.

Tiho drsata nekaj časa dalje drug zraven drugega po trdi sneženi skorji. Kar se nebo v daljavi na obzorju lepo zjasni in barvani žarki švigajo kot kače po nebu in razsvetljujejo vso okolico.

"Severni sij!" vsklikne misijonar.

"Kaj ne oče," vpraša Tahko, "to pomeni, da sva na pravi poti?"

"Dragi moj," odvrne mu duhovnik, "kdor ima mirno vest in čisto sree in dela po volji božji, je lahko vedno brez skrbi, ker ga Bog vodi po pravi poti, zato se mu ni treba ničesar bati."

"Oče," pripomni Tahko nekam boječe, "jaz upam, da imam čisto sree, pa vendar sem žalosten."

"Zacaj to, dragi moj?"

"Ker se bojim, da bodo čarovniki tudi Inance odvrčali od tebe in tvojih nauk. Ali ne bi mogel česa darovati nebeščemu Očetu, da jim pošlje smrt?"

"Ože, ne," Tahko, odvrne duhovnik, "rajši darujva Bogu kaj s tem namenom, da se izpreobrnejo."

"Toda jaz nimam ničesar," de Tahko.

"Pa vendar lahko veliko Bagu daruješ, vse najdražje, vse najlubše."

"Najljubše in najdražje, kar imam, sta moj oče in moja mati," odvrne deček, "teh pa vendar ne morem darovati."

"Toda imaš srčno željo, da bi jih našel, jeli Tahko?" vpraša zopet oče Martin.

"Da, oče!"

"Dobro! In če bi Bog hotel, da ne najdeš na zemlji več svojih staršev, ali ne bi bila to zate velika žrtev?"

"O gotovo, oče! To bi bilo največje hudo."

"Dobro, torej, dragi moj! Moli vsak

dan takole: Ljubi Bog, če je tvoja volja, da najdem svoje starše tu na zemlji, se ti srčno zahvaljujem, če pa je tvoja volja, da jih šele v nebesih zopet vidim, potem ti pa darujem svoje hudo za izpreobrnjenje Inancev."

"Oče, ali veš že moje sanje?" vpraša Tahko.

"Kake sanje pa?" vpraša oče Martin.

In tedaj začne Tahko pripovedovati svoje sanje, kako je videl svoje starše v mrtvaški krsti in kako so mu zaklicali: "Na svidenje v nebesih!"

Oče Martin pazno posluša, in ko Tahko konča, mu reče:

"Vse sanje pač niso od Boga; toda vendar je razodel Bog egiptovskemu Jožefu bodočnost v sanjah. Le moli vsak dan pobožno, kot sem ti rekel."

"Gotovo, gotovo, oče, storim to z velikim veseljem," zagotavlja Tahko in zopet se pomikata mirno in tiho drug poleg drugega po trdi sneženi skorji.

Več dni in več tednov sta potovala že obreki Inani, ne da bi doživela kaj posebnega. Vsak večer sta se malo ustavila in tedaj je napravil Tahko po tamošnji navadi ogenj in skuhal gorko večerjo. Po večerji sta se pa vlegla v odejo zavita k ognju in skrbni misijonar je še dolgo poučeval dečka o naukih sv. vere in njenih resnicah. Nazadnje odmolita še kleče večerno molitev in sladko zaspita, dokler ju ne zbudi mrzli sever in se ne odpravita dalje.

Tahko se je verskih nauk in resnic tako lahko urno naučil, da se je misijonar zelo čudil; zato reče nekoč:

"Tahko, ti boš postal gotovo še mali

misijonar in mi boš pomagal pri izpreobrnjenju Indijancev."

"Toda oče," odvrne Tahko, "potem pa gotovo ne najdem več svojih staršev."

"Kakor je božja volja," mu odvrne pobožni duhovnik.

Nekega dne vozita ob robu reke po ledu, ker je tu bolj ravno kot po polju.

Tahko stopa kot vodnik pred prvimi sanmi, misijonar pa sedi na zadnjih, ker je že zelo truden od težavnega in napornega pota. Kar skoči ravno pred duhovnikovimi sanmi iz luknje zajec in steče po ledu na drugo strane reke. Prvi psi ga niso zapazili in so mirno nadaljevali svojo pot, oni pri misijonarjevih saneh se pa obrnejo v hipu za zajcem in jo uberejo za njim. Oče Martin skuša s palico ustaviti pse, a vse je zastonj, sani drče vedno hitreje in vedno nevarneje po ledu.

Tahko sliši, da kliče oče Martin na pomoč, se obrne in vidi, v kako veliki nevarnosti je misijonar, da se uderč led in se potopi v mrzlih valovih. Vendar dosepe srečno na drugo obrežje od tu pa po majhnem griču navzgor in kmalu izginijo vsi skupaj njegovim očem...

Zelo je potr in vznemirjen vsled tega; priveže svoje pse za drevo in išče, kje bi mogel iti čez reko na ono stran, a ni bilo nikjer mogoče. V sredi se je namreč udrl led in izginil po vodi. Žalostno, skoro obupan se vrne k sanem in premišlja kaj naj stori. Kar ga nekaj zelo iznenadi in preneseti. Pri saneh. zapazi kôpo Indijancev, ki ga hočejo okrasti. Tahko se jim približa in ti ga nagovore v svojem jeziku kot ga govore doli ob Inani. Tahko jim odvrne v istem jeziku in jim pove, da je njihov rojak. In tedaj ga naprosijo:

"Jedi imaš na saneh; daj nam jih malo, sicer pomremo vsi od lakote."

In res zapazi Tahko, kako izstradani so ti ubogi ljudje. Povedó mu, da niso na lovu že dolgo ničesar ujeli in ne ustrelili, vsledtega so se razdelili v dva dela; otroke in ženske imajo zadaj v šotorih. Prosi jo ga, naj jim da torej malo, ker sicer morajo poginiti.

In tedaj spozna Tahko, da ga je pripeljal sam Bog semkaj, da reši svoje ro-

jake gotove smrti. Brž gre ž njimi k šotorom v tabor in razdeli vse mednje, kar ima kruha in rib. Hvaležno mu poljublja jo žene in troci roko, kar je Tahka zelo veselilo. Obenem se spomni, da je videl prešnji dan v ledu sledove divjačine; zato pove to takoj okrog njega zbranim možem. Ti pa mu žalostno odvrnejo:

"Ah, to nam malo pomaga, če smo pa od lakote že preslabi, da bi mogli doiti žival na begu; da bi jih pa iz daljave streljali; nam manjka pušk."

"Jaz imam pa veliko pušk," de Tahko, razdeli med nje puške in patrone in jih pelje nazaj do gozda, kjer je videl omenjene sledove. In še tisti dan ustrelje 30 jelenov, da so za prvo silo preškrbljeni. Med potjo pa, ko se vračajo z bogatim plenom domov, jim pripoveduje, da je imel še enega gospoda sabo, ki se mu je pa izgubil. In ko jim pove natančno kje in v kateri smeri je izginil, mu povejo, da je ostala tam za hribom njihova polovica in da jih skoro gotovo najde. In pristavijo še, da so one družine še veliko na slabšem, ker razsaja poleg lakote še neka druga huda bolezen — mrzlica. Veliko jih je že umrlo, tudi njegov oče in mati sta bolna.

Tahko se bridko zjoče in moli:

"Ljubi Bog, daj, da najde oče Martin moje ljube starše in jih krsti, predno umró, da pridejo v nebesa."

Najrajši bi kar takoj preplaval reko in poiskal starše ter duhovnika, toda vsled preveč narastle in preveč deroče vode mu to ni mogoče. Čakati mora torej, da pritisne iznova mraz in da zamrzne reka. Ta čas porabi Tahko v to, da pove ljudem vse, kar je doživel in kar je vse vdel zadnji dve leti. Zlasti veliko jim pove o naukih, ki jih uči beli misijonar. Indijanci ga radi poslušajo in rečejo končno:

"Kar pripoveduješ o pravem potu v nebesa, mora biti dobro; kajti Bog, ki ga moliš, te je pripeljal semkaj, da nas rešiš. Prav radi ti verjamemo."

Čez nekaj dni pa gredo čez zamrzjeno reko in kmalu najdejo svoje sosede. Kó se Tahko s svojimi spremljevalci bliža vasi, pride jim nasproti velik izprevod žensk in mož, ki se vije proti malemu

holmčku. Spredaj nosi deček lep križ, vsi Indijanci pa nosijo v rokah goreče sveče in baklje. In pridejo možje, ki nosijo dve krsti, za njimi pa stopa počasi in dostojno v duhovniški obleki misijonar.

Tahko steče z glasnim vslikom k njemu, ga objame in vpraša:

"Moj oče? Moja mati?"

"Da," odvrne misijonar ginjen, "da, ubogi moj Tahko, tvoj oče in tvoja mati sta. A umrla sta kot kristijana, ker sem ju pred smrtjo še poučil v pravi veri in ju krstil. V nebesih ju boš zopet videl."

Jokajoč, a vendar nekoliko potolažen, se pridruži misijonarju in stopa prvokrat za krščanskim pogrebom. In vse Indijance gane ta prizor.

Ko sta zvečer Tahko in duhovnik sama v sobi, dé misijonar:

"Glej, dragi moj! Veliki izgubi sledi velik dobiček. Bog ti je vzel starše, zato te je pa izvolil za rešitelja tvojih rojakov; pripravil je njihova srea vsprejemljiva za resnico, tebe pa je odločil za malega misijonarja."

"Da, oče Martin," odvrne Tahko, "ljubi Bog je vse dobro pkrenil in jaz ostanim sedaj vedno pri tebi in ti hočem pomagati po svojih skromnih močeh in svojim rojakom kazati pot proti nebesom."

In sedaj je konec pripovedke o Tahku, mladem indijanskem misijonarju. Še vedno je pri očetu Martinu, mo pomoga kot katehet pri pouku indijanskih otrok in mu streže pri službi božji, zraven pa ga spremlja, da mu kaže pot po vseh indijanskih misijonih po snežni Alaski.

Zmagoslavje našega kralja.

(Konec.)

Odločilna bitka med Konštantinom in Maksencijem l. 313 na Milvijskem mostu je bila res čudežna: malo v orožju neizurjenih Konštantinovih vojakov premaga mogočno sovražno četo, ki sama pripozna, da na Konštantinovi strani se bojuje nevidni Vojvoda vojskinih trum. Bojeval se je res sam nebeški Kralj, čegar pota in načrti so čudni. Namen Njegov pa je bil določen. On, ki ni prišel na svet zato, da bi tu ustanovil posvetno kraljevstvo, se je hotel poslužiti poganskega vladarja Konštantina, da bi na zemeljski obli po njem zasadil nepremagljivi Križ.

Tako se je tudi zgodilo! Četa za četo sovražnikov je padala pod orožjem borilcev svetega Križa: kar jih pa ni zadela roka, jih je izginilo in se vtopilo v valovih reke Tibere. Trinog sam ko vidi, da se nevidni moči zmagovalcev ne more več ustavljati, izpodbode konja in se hoče rešiti preko reke Tibere. A zaman. Tudi on izgine v valovih pred očmi Konštantina samega.

Posledice sijanje zmage Križa so bile nepregledne. Narodi so se udajali Kon-

stantinu drug za drugim in ko je Daja, vladar na vshodu, zatisnil oči, je Konštantin postal gospodar vsega ogromnega rimskega cesarstva.

Te velike časti se je izkazal tudi vrednega z očetovsko skrbjo, ki jo je imel do vseh podanikov brez razlike. Sloga in mir med različnimi narodi je po tolikem čamuzavladala šele pod njegovim vladanjem. Vzljubil je posebno kristijane, ki so mu bili že poprej zelo pri sreju. Sam je priznal, da le Križani je pripomogel do slavne zmage in baš zato je spomeniku, ki mu ga je ljudstvo postavilo v Rimu, ukazal dejati v roke križ z napisom: **V tem zveličavnem znamenju sem jaz osvobodil Vaše mesto Rim**".

Že leta 312 je izdal ukaz, v katerem so bili kristjani razglašeni kot pravi državljani, kakor oni drugih veroizpovedanj. Na podlagi tega ukaza so se morali kristijanom tudi vrniti vse cerkve in posestva, katerih so bili oropani.

S tem ediktom je zasijala preganjani katoliški Cerкви prava svoboda. Vojskujoča se cerkev je postala zmagovita. Za-

nedeljo 14. decembra. Ta dan popoldne bojo društvenice priredile krasno Marijino igro "Dve Materi", za katero se pridno vrše priprave, da bo to najdovršenejša igra, kolikor so jih še videli na tem odru. Mej igro bojo govori o pomenu in namenu Marijine družbe za mesto Veliki New York.

K obema tema slavnostima vabimo vse rojake. Naša blaga dekleta zaluzijo, da se jim na te njih slavnostne dni pridružimo in se z njimi poveselimo in poradujemo ter jim želimo še nadalje vstrajnosti, edinosti in navdušenja za lepo družbo.

New Yorška Hrvatska naselbina, jedna izmed največjih hrvatskih naselbin v Ameriki, je praznovala svoj slavni dan dne 16. novembra. Ta dan je dobila prvo svojo cerkev, duhovno domače ognjišče, okrog katerega se bojo zbirali sedaj hrabri sinovi junaškega Hrvatskega naroda v New Yorku in okolici. Nedeljska služba božja se je sicer začela že pred poldrugim mesecem in sicer v laški cerkvi sv. Klare, kjer so č. 00 laški frančiškani dovolili svojo kapelico poleg cerkve za hrvatsko službo božjo. Toda pokazalo se je, da treba lastne cerkve, ako se hoče vspešno misijonsko delovanje razviti za blagor tega naroda. Tako je New Yorkški kardinal, Njega Eminenca, naročil hrvatskim patrom, naj poiščejo primerno cerkev, kjer bi se mogla vršiti služba božja. Tako so dobili bivšo luteransko cerkev, na 552 W. 50. ulici, kjer so bili tudi Poljaki dolgo let, predno so si postavili lastno cerkev na 40. ulici. Skupaj s cerkvijo je združeno tudi precej veliko stanovanje za župnika. Dne 16. novembra je bila slovesna otvoritev in blagoslovitev te cerkvice, kar je izvršil v imenu kardinala, generalni Vikar Monsignor Mooney ob obilni azistenciji duhovnikov. Ob pol jednajstih začela se je pomikati velikanska parada vseh združenih Hrvatskih društev iz društvenih dvoran na 47. ulici po 10. Ave na 42. ulico od tu po 11. Ave na 51. ulico in od tu na 10. Ave nazaj kjer se je pridružil paradi še Rt. Rev. Msgr. Mooney in ves sprevod se je pomikal v cerkev. Tu je najprej Generalni vikarij blago-

slovil cerkev, potem pa v navdušenih besedah v angleščini bodril Hrvate naj se združijo k navdušenemu delu za napredek naselbine tudi v verskih zadevah. Nato je bila slovesna sv. maša, katero je imel O. Kazimir ob azistenciji O. Placida Belavič in O. Ireneja Petričak. Vso slovesnost je uredil in vodil naš mladi in navdušeni O. Irenej Petričak, ki je lahko ponosen na sad svojega truda. Bog blagoslovi naše brate Hrvate!

Slavnostno številko bomo izdali za mesec januar 1914, za petletnico obstanka našega lista "Ave Maria".

Za to številko sprejemamo posebne oglase raznih slovenskih in tujih trgovin in sicer dovoljujemo posebne cene. Slovenski trgovci, potrudite se! Oglasite se takoj. Trgovina brez oglasov je kakor parni stroj brez pare. Nikamor ne bo šlo! Poskusite! Naš list je razširjen po vseh naselbinah cele Amerike, toraj najvspešnejše sredstvo za oglašovanje trgovine. Zlasti to prednost ima pod vsemi drugimi slovenskimi listi, da naš list se ne vrže v kot ali v ogenj, ko se prebere, temveč ga stotine naročnikov hranijo, dajo vezat in ostane v knjižnici shranjen. Tako ostane tudi oglas.

To številko bomo tudi posamezno prodajali, ker bo veliko večji, kakor navadna številka in sicer po znižani ceni 10c. Kdor jih naroči vsaj 10, jih damo še veliko ceneje. Preberite tozadevni glas na prvi strani lista.

Zato naročite si te številke po več iztisov in jo pošlite domov svojim domačim. Zveselili jih boste. Vsebina lista bo jako zanimiva!

Rev. Simon Lampe O. S. B. slovenski benediktinski indijanski misijonar v Cloquet, Minn., mej Chippewa Indijanci je slavil dne 1. novembra svoj srebrni jubilej mašništva. Mi se ob tej priliki pridružujemo njegovim prijateljem in mu želimo obilno blagoslova od Boga, da bi si še veliko zaslug pridobil za nebesa mej ubogimi Indijanci, katerih dobri oče je že veliko let.

Slovenci smo lahko ponosni na svoje može, katere smo že dali Ameriki, ki so silno veliko žrtvovali in silno veliko sto-

rili za napredek te velike države. Za velikim apostolom škofom Baragom prišlo je še veliko gorečih in za Boga in bližnjega navdušenih slovenskih duhovnikov sem, ki šli v divje gozde in tam iskali Indijanskih duš ter jih pridobivali za Kristusa. Mej temi možni zavzema častno mesto tudi naš slavljenec, srebrnomašnik, Rev. P. Lampe. Z mladeniško nadešnostjo se je lotil tega težavnega dela v vinogradu Gospodovem in se žrtvoval za uboge "rdečkožee".

Na mnoga blagoslovljena in zaslužljiva leta!

Nove orglje je daroval po posredovanju Rev. J. Kranjca, slovenski cerkvi sv. Jožefa v Joliet, Ill., milijonar Carnegie. Slovenski župljani so hvaželni g. župniku Kranjcu, da jim je izposloval ta krasen dar in prihranil lepe stotake. Častitamo kakor gospodu župniku, tako župljanom!

Župljani cerkve sv. Štefana v Chcagi, Ill. živahno delujejo za nove orglje. Želimo jim obilnega vspeha, zlasti pa tudi njim kakega milijonarja, ki bi segel v svoj globoki žep in dal iz delavskih žuljev za delavske žulje potrebno svoto in kupil te orgle. Župnija sv. Štefana dobro napreduje pod modrim vodstvom Rev. A. Sojarja. Sedaj mislijo tudi že na lastno slovensko župnijsko šolo. To je prav! Bog jih podpiraj in blagoslovljaj njih trud.

V So. Chicago, Ill. ločili so se Hrvatje in Slovenci pri cerkvi sv. Jurija, kjer so bili do sedaj dolga leta združeni. Dobili so si svojega lastnega duhovnika Rev. Stepanoviča in postavili lastno cerkev Presv. Srea Jezusovega. Dne 31. avgusta letos je poljski pomožni škof Chicaški slovesno blagoslovil ogljni kamen in danes je cerkev skoraj že gotova. — Slovenska župnija sv. Jurija dobro napreduje, kajti blagi gošpod župnik Rev. Krashowitz se navdušeno trudi za nje napredek!

"**Amerikanski Slovenec**" že dalj časa priobčuje na 4. strani krasne članke o socializmu in njegovih zmotah. Te članke kar natopljeje priporočamo vsem našim čitateljem. Mož, ki piše te članke je moral

silno veliko brati in proučavati socializem, zlasti slovenski socializem. Kajti članki so tako jedernati in njegovi članki tako dobri in njegovi citati toliki, da imajo prepričevalno moč v sebi. Ako le ni še popolnoma preslepljen po rdeči barvi mora priznati, da je v zmoti, da ima pisatelj prav.

V Greaney, Minn., blizu Hughes, Minn., dobila je ondotna farmerska naselbina novo krasno cerkev sv. Brigite. Zato naselbino se požrtvovalno trudi Rev. Pirnat. Ko je videl, da bi si farmerji začetniki še dolgo let ne mogli postaviti lastne cerkve, poiskal jim je dobrotnika, ki je daroval \$10.000 ter tako omogočil zidavo te cerkve. Cerkev je bila slovesno blagoslovljena minuli mesec. Dobrotnik, ki je daroval to svoto, se imenuje Thomas Feigh. Sedaj treba še katoliške šole in naselbina bo preskrbljena z vsem, kar ji treba. Upamo, da se bo navdušenemu gospodu župniku Pirnatu posrečilo še kakega dobrotnika kje iztakniti, ki bo še za šolo pomagal Bog daj!

"**Vera peša**"! "**Vera peša**", tako kriče rdečkarji. Ej, se motite, bratci! Vera nič ne peša; pač pa vera vedno bolj in bolj napreduje povsodi. Za vsakega rdečega odpadnika dobi sveta cerkev drugje deset spreobrnjenec, ki se je s sreem in dušo oklenejo. Peša vera, da peša, toda peša samo vera v rdečo internacijonalo. To priča Milwaukee, to priča Schenectady etc. etc.

"**Dolgoleten naročnik**" iz Gilberta, Minn., piše v "Amerikanskem Slovincu" dobesedno: "Gospod urednik 'Ave Maria'; dobro bi bilo, da bi si enega zvestega odposlanca poslali po Združenih Državah za Vaš prelepi list. Našemu narodu je le treba moža takega, da na sree besede poklada. Za to ni vsak človek sposoben, ampak mora biti mož od pete do glave. V tem listu je vse polno lepega in pa kako naš slovenski narod v Ameriki napreduje v dušnem oziru. Ta list je še malo razširjen v Minnessoti, zatoraj je treba ga razširjati."

Hvala dopisniku za njegove lepe in spodbujevalne besede. Tudi mi sami vemo, da brez zastopnika ne bomo veliko

napredovali. Zato smo ga letos poslali že po Pennsylvaniji, Ohio, Illinois, Indiana. Vspeh je bil nepričakovano dober. Takoj prve mesece drugo leto ga bomo pa poslali v Minnesotto. Že sedaj, ob tej priliki, ga toplo priporočamo vsem rojakom. Zlasti pa prosimo, da naj nas podpirajo tudi vsi dobri naročniki rojaki, ker vsak naročnik naj bo tudi naš zastopnik, naš sodruđnik, naš s srcem in delom.

Splošno pa moramo dati svojim naročnikom z veseljem in hvaležnostjo najlepše priznanje. Letos se nam je namreč število naročnikov podvojilo in z naročniki preteklega meseca jadramo že blizu k tretjemu tisoč. Tri tisoč naročnikov — na naš list, to mislimo, je že nekaj! Hvala Bogu, Mariji in našim dobrim prijateljem in naročnikom!

Rev. Edward Kozlovski, poljski župnik iz Bay Mich. je bil imenovan pomožnim škofom v Milwaukee mesto škofa Koudelka, ki je dobil lastno škofijo. Rev. Kozlovski je bil rojen 11. novembra 1860 v Galiciji in je prišel v Amerike 1885. Tu je v St. Francis Seminary v Milwaukee, Wis., skončal svoje študije in bil v mašnika posvečen 29. junija 1887. To je že drugi poljski škof v Ameriki. S tem imenovanjem so ameriški Poljaki veliko zmago dosegli, katere se veselimo tudi mi. Tudi mi mo prepričanja da treba tudi slovanskih narodnostnih škofov v Ameriki, ki poznajo slovanski narod od doma, ki poznajo razmere mej slovanskimi naseljenci tukaj v Ameriki, ker le tako bo mogoče uspešno delovati za ohranjenje sv. vere mej njimi.

Sheboygan Wis. — Vesel dan je bil drugi november za slovensko župnijo sv. Cirila in Metoda. Ta dan je dobil naš zvonik tri nove stanovalce v obliki treh zvonov, ki bojo glasili iz te cerkve čast božjo in vabili vernike k službam božjim in k delu za zveličanje duše. Največji zvon je bil krščen na ime župnijskih patronov Svetih Cirila in Metoda, drugi na ime Brezmadežne, tretji sv. Jožefa. Kolekta ta dan je znašala \$443.39. — Ker nam je obljubljen daljše poročilo o vsej slovesnosti za danes samo toliko sporočamo ter iskreno častitamo blagemu gospodu župniku na krasnem vspehu, kakor tudi župljanom, da imajo tako blage-

ga gospoda župnika, ki se toliko trudi za njih napredek.

V Willard, Wis. še sedaj niso dobili svojega duhovnika. Od kar jih je zapustil njih prejšnji duhovnik in odšel domov v Evropo, so ostali sirote. Le enkrat na mesec jih obiskuje irski duhovnik iz bližnje župnije. Toda Slovence pa le ni. Upamo, da se bo Bog usmilil ubogih farmarjev v Willard in jim poslal navdušenega duhovnega pastirja, ki se bo zavzel za nje in skrbel zlasti za mladino.

Valley, Wash. — Dne 18. oktobra smo imeli veselico v prid naše cerkve. Pri vsej mali udeležbi je bila veselica zelo prijetna, katera je prinesla lepo svoto \$78 čistega dobička. Sveto mašo imamo tukaj po dvakrat na mesec in imamo zelo dobrega duhovnika. Vendar bi želeli, da bi nas kateri slovenski duhovnik obiskal vsaj enkrat na leto, ta želja se pa nam dosedaj še ni spolnila.

IZ URADA DEKLIŠKE DRUŽBE.

2. novembra je bil vesel dan za deklško Marijino družbo v New Yorku. Dekleta so se polnoštevilno udeležile skupnega sv. obhajila kakor tudi zborovanja popoldne. Upamo, da se bo društveno življenje zopet bolj pökrepilo, ker sedaj so prišla vsa dekleta iz dežele nazaj v mesto in se začelja delavna sezona. Več slovenskih naših družbenic se je vrnilo tudi iz starega kraja, kjer so bile na obisku in pripeljale so seboj še veliko drugih novih družbenic. Z veseljem sporočamo, da se je do sedaj na novo priglasilo družbi 10 deklet družbenic, ki so bile že doma v družbi; Iz Domžal: Katarina Šme, Marija Vajt, Frančiška Jerman, Marija Remšak, Terezija Kovač, Julija Roje in Ivana Kržič; — In Moravč Marija Birk; Iz Mengša Marija Tič; Iz Komende Ivana Podlipnik.

Vemo pa za nekatera dekleta, ki so bile doma v družbi in so tukaj že nekaj let, a se še niso priglasile naši družbi. Opozarjamo jih, naj store svojo dolžnost, drugače smo primorani o tem sporočiti družbi v domovino, pri kateri so bile sprejete. Naj se potem nikar ne hudujejo na družbeni odbor ali na duhovnega vodjo, češ, da jim je krivico storil. Saj nikogar se silimo, da mora biti v družbi. Kdor se pa priglasil, naj pa ali družbena pravila spolnuje, ali pa izstopi iz družbe.

Rev. Fr. Kazimir, O. F. M.,

Duhovni vodja.

Katarina Pavlič, Tajnica.

